

Inge Krogh (KrF):

Da kristeligt folkepartis ordfører, hr. Arne Bjerregaard, ikke kan være til stede, vil jeg på hans vegne sige følgende:

Vi finder ikke grund til på nuværende tidspunkt at ændre lovgivningen på det her område. Hvis der kommer ønsker fra banker og sparekasser om en lovændring og der er veldokumenterede argumenter for, at offentlige repræsentanter forhindrer, at de kan varetage deres opgaver tilfredsstillende, så vil vi gerne være med til at tage sagen op til ny vurdering, men der skal altså komme dokumentation og ønsker fra banker og sparekasser.

Alfred Hansen (DR):

Jeg vil gerne indledningsvis som ordfører for forslagsstillerne sige tak for den debat, der har været. Jeg synes, den har været nyttig. Jeg vil gerne sige tak for de meget vægtige indlæg, der er kommet fra de ordførere, der har støttet lovforslaget. Jeg synes nok, at modstanderne af lovforslaget har lidt svært ved at finde acceptable argumenter for at gå imod.

Jeg vil gerne sige, ikke mindst til ministeren, at jeg ikke er tilhænger af korridoraftaler, og jeg hader studehandler, men jeg er faktisk tilhænger af en gensidig gestus. Jeg var for en halv time siden ret så positiv over for ministerens forslag nr. L 104 vedrørende forbrugerklagenævnet, og så ville det have været passende, om ministeren også for en gangs skyld kunne være positiv over for et forslag, som retsforbundet er medforlagsstiller til.

Hvem er det, der har krævet disse repræsentanter? Vi har i dag drøftet forbrugerne. Er det forbrugerne, der har krævet dem? Nej. Er det lånerne? Nej. Er det sparerne? Nej. Er det pengeinstitutterne, der er kommet til regeringen i 1974 og har sagt: vi vil gerne have nogle offentlige repræsentanter, så der rigtig kan blive ført tilsyn med os? Nej, det er det heller ikke. Det er en socialdemokratisk tanke at tro på, at man med disse gidsler – jeg synes, det var en meget god betegnelse, som kom fra VS – skulle føre tilsyn med bankerne oven i det tilsyn, man fra det offentlige side i forvejen har etableret.

Jeg vil gerne sige til ministeren, at lovforslaget ikke er tænkt som et mistillidsvotum

til regeringen. Det kunne der være mange andre gode grunde til at stille i forskellige sammenhænge, men dette forslag er primært ikke tænkt som et mistillidsvotum til regeringen. Det er primært fremsat, fordi der i folketinget gentagne gange – ministeren har selv henvist til, at det er fjerde gang, lovforslaget er fremsat – har været tilslutning til, at man nok skulle tage op til revision disse offentlige repræsentanters nytteværdi.

Jeg synes naturligtvis, at man allerede i 1974 burde have indset – som også regeringspartiet venstre indså dengang – at det ikke var noget, der skulle lovgives om, i hvert tilfælde ikke i den udformning. Men nu er der gået 6 år, og jeg ville, hvis jeg havde haft hat på, have taget min hat af for de partier, som i dag har sagt: nej, nu kan det være nok. For ét er jo, at man én gang begår en fejltagelse. Noget andet og værre er, at man stædigt fastholder værdien af det, man én gang troede var rigtigt, eller fastholder, at det skal gælde fremover. Det, at man én gang har taget fejl, behøver ikke nødvendigvis at betyde, at man fortsat i hele sin tilværelse skal begå den samme fejl.

Det er en af de ting, jeg mest har imod regeringen, at regeringen har så – ja, nu skal vi jo vare os lidt for udtrykkene – har så forfærdelig svært ved at støtte et forslag, der er kommet fra partier, som ikke har medlemmer i regeringen, eller som ikke støtter regeringen i alle sager. Hvorfor kan vi dog ikke begynde at tænke og handle lidt mindre bundet her i salen? Hvorfor kan vi ikke komme over til det, når der bliver fremsat nogle forslag, at man på tværs af bindinger, der ellers måtte være på andre områder, tager temperaturen på de pågældende forslag?

Der er ikke flertal for at opretholde de offentlige repræsentanter i banker og sparekasser, hvis alle stemte, som de rent faktisk havde lyst til. Jeg skal senere komme ind på indlæggene fra de partier, som vægrer sig lidt i øjeblikket ved at støtte lovforslaget.

Ministeren sagde i sit indlæg, at der ikke var hold i den påstand, at repræsentanterne ikke var samfundsnyttige, men kort efter sagde ministeren, at man ikke kan beregne nytteværdien. Nu er det op til ministeren i udvalget at bevise nytteværdien. Vi er en del medlemmer her i folketinget, som ikke tror på nytteværdien af dem, og vi mener også, vi har belæg for at have denne opfattelse. Men